

Aposta

Autora: Àngela Jove

Què em demanades?

què vols?

No t'he donat tot el que tenia?

No he estat teva cada hora,

cada minut, cada instant, cada dia?

Fa temps et vaig dir adéu

ja no tenia res més per oferir-te.

La meva ànima, el meu cos...

tot havia estat teu.

I ara, passat el temps,

després de lluitar per retrobar-me

sense ajut, sense uns braços forts que

/m'envoltin,

amb la teva absència,

física, anímica, total...

Ara vols, altre cop, -dius- estimar-me...

Estimar, quin mot més breu,

i tanmateix tan important.

No tothom l'entén aquesta paraula:

Estimar: donar-se, perdre els sentits,

l'enteniment, la teva essència,

oferir-ho tot, tendrament, senzillament,

i sense esperar-ne semblant resposta.

De debò, n'estàs segur d'aquesta aposta?

És tot això

Autora: Àngela Jove

... I l'aire que m'envolta
em porta, a poc a poc,
el teu somriure: de vegades
terratrèmol,
d'altres, de tristesa amagada...
I la remor de les onades
em recorda el teu esguard,
quan escoltes, pacient,
tot allò que em revolta.
I la llum de la matinada
em diu, com tu a vegades,
que hi ha quelcom millor,
que cal mirar endavant.
I crec que és tot això:
el saber escoltar, intentar
comprendre,
el donar una nova alenada per
lluitar;
és tot això el que fa
que jo et pugui dir
aquesta paraula tan usada,
però tan bonica, encara:
"Amic".

L'alba

Autora: Àngela Jove

A l'ombra d'un pi
i trepitjant pinassa,
sento un calfred que em trasbalsa
i una esgarrifor que m'agrada,
en recordar aquelles matinades:
tu i jo, sols, i la sorra de la platja.
Tu, jo i la remor de l'aigua;
i entre nosaltres una llarga besada,
gust d'amor, olor de pineda,
i al fons, aquella mar nostra,
fosca, i tan blava...
El temps es detura,
deixant-nos gaudir
d'aquell joc de frisançes,
abans de l'alba.

Poema per a tu

Autora: Àngela Jove

I dius que vols un poema.
Per què escriure en un paper
quan ho puc fer,
a cada instant, a la teva pell?
Si el poema ja l'escric
amb el meu cos sobre el teu,
a cada carícia que jo et faig,
a cada carícia que tu em tornes.
No veus que ja l'escric
amb les mans, amb els dits,
amb els meus pits, amb els llavis,
que recorren la teva pell,
àvidament, fruïnt del goig
de fer-te meu,
gaudint de plaer
de sentir-me teva?

Encara vols que et faci un poema?
Doncs mira:
Et desitjo plenament.
Vull sentir el teu cos
fondre's amb el meu.
Vull ser per a tu terra salvatge,
perquè la conreïs lentament,
pas a pas, pam a pam,
alhora que m'arrabasses l'ànima
i fas teus, tots els meus sentiments.
Aquest és el meu poema
que porto escrit al fons de cor
i a flor de pell,
i que et dono cada vegada
que vols fer-me teva,
cada cop que vols ser meu!

Carícies d'un futur

Autora: Cristina Díez

Tinc carícies preparades per l'impacte,
llestes a la cambra de sortida
i a l'espera del toc de botzina
d'un futur cada vegada més proper.

Des de que la distància és la nostra condemna
i la mascareta ens oculta el rostre,
les nostres mirades criden ofegades
que ens estan robant el nostre temps,
la nostra llibertat.

Llibertat per tocar, per moure'ns,
per ser, per fer i per desfer.
Llibertat per viure,
per decidir COM viure.

Aquesta batalla és nostra!

Caricias de un futuro

Autora: Cristina Díez

Tengo caricias preparadas para el impacto,
listas en el punto de partida
y a la espera del pistoletazo de salida
de un futuro cada vez más cercano.

Desde que la distancia es nuestra condena
y la mascarilla nos oculta el rostro,
nuestras miradas gritan ahogadas
que nos están robando nuestro tiempo,
nuestra libertad.

Libertad para tocar, para movernos,
para ser, para hacer y para deshacer.
Libertad para vivir,
Para decidir CÓMO vivir.

¡Esta batalla es nuestra!

Gritos de esperanza

Autora: Cristina Díez

Reúno todas las fuerzas
de una energía que no tengo,
de un sueño del que no despierto,
son pesadillas más que viento.

Me duele la garganta
de un silencio que no llega.
El tiempo y la constancia
de un camino que atraganta.

Me reservo los abrazos
y desgasto las miradas,
con las luces apagadas
reservo plaza en la esperanza.

Abro los ojos y percibo
olor encerrado, sabor mejorado.
Con la libertad restringida,
damos valor,
de nuevo,
a la vida.

Crits d'esperança

Autora: Cristina Díez

Reuneixo totes les forces
d'una energia que no tinc,
d'un somni del qual no desperto
són malsons que mai espero.

Em fa mal el coll
d'un silenci que no arriba.
El temps i la constància
d'un camí que ennuega.

Em reservo les abraçades
i desgasto les mirades,
amb les llums apagades
reservo plaça a l'esperança.

Obro els ulls i percebo
olor tancada, gust millorat.
Amb la llibertat restringida,
donem valor,
de nou,
a la vida.

Sonrisas esperadas

Autora: Cristina Díez

Sé que sonríes menos que antes,

lo noto y no sé quién eres.

Sé que sales a la calle menos que antes,

lo sé y no sé quién eres.

Pero también sé que abrazas más con la mirada,

lo presiento y no sé quién eres.

Sé que te gustaría volver a la vida de antes,

me entristece y no sé quién eres.

Lo sé porque a mí me pasa lo mismo,

porque la diferencia con cualquier otra cosa que nos pueda pasar

en la vida,

“esto” nos toca a todos.

Hoy mi abrazo te lo llevas tú,

porque tu respiración es mi caricia y tu sonrisa mi ilusión.

Somriures desitjats

Autora: Cristina Díez

Sé que somrius menys que abans,
ho noto i no sé qui ets.

Sé que surts al carrer menys que abans,
ho sé i no sé qui ets.

Però també sé que abrades més amb la mirada,
ho pressento i no sé qui ets.

Sé que t'agradaria tornar a la vida d'abans,
m'entristeix i no sé qui ets.

Ho sé perquè a mi em passa el mateix,
perquè la diferència amb qualsevol altra cosa que ens pugui
passar a la vida,
"això" ens toca a tots.

Avui la meva abraçada te l'emportes tu,
perquè la teva respiració és la meva carícia i el teu somriure la
meva il·lusió.

La postal

Autora: Gala Pamuk

María andaba pausadamente por el casco viejo de la ciudad. Se acercaba la Navidad y las calles tenían un brillo especial, y podía ver en la cara de los niños la magia.

Aquel día se sentía nostálgica, recordaba su propia niñez. María creció en una familia humilde, pero ella era feliz. Siempre esperaba la Navidad con una ilusión que rallaba en excitación. Los vecinos dejaban la puerta abierta de sus casas y los niños entraban y salían de una casa a otra, todo era juego y risas.

Y pasados unos días llegaba la gran noche. Las familias se reunían en el patio y cenaban todas juntas. Cada una aportaba lo que podía y la fiesta se alargaba casi hasta el amanecer.

Aquellos tiempos habían pasado. Ahora apenas sabía el nombre de sus vecinos, cada uno encerrado en su casa con su soledad.

Y así, absorta en sus pensamientos, de repente se vio observando el aparador de una tiendecita. Estaba lleno de figuras navideñas, de luces y de colores. Y en medio de todo, unas preciosas postales de felicitación.

Sin pensarlo entró en la tienda y compró cinco postales.

Se sentó en un café y empezó a escribirlas, una para cada uno de sus cinco vecinos:

“Dentro de este sobre hay una tarjeta, una mano tendida y un montón de amor.”

Al llegar a casa pasó una tarjeta por debajo de cada puerta, no sabía si algo cambiaría o todo seguiría igual, pero se sentía feliz de intentarlo.

Y llegó Nochebuena. María preparó la mesa para la cena y se sentó a esperar. A las nueve en punto sonó el timbre, abrió la puerta y allí estaban sus vecinos. Cada uno llevaba algo para la cena, pero lo que era más importante, todos iban cargados de ilusión.

A solas

Autor: Hassan Hafidi

Quiero acariciar tus sentidos, susurrarte al oído

mis versos

en forma de auroras

iniciando el brillo de estrellas y planetas

sobre la calle Mayor

haciendo que las partículas del cosmos

choquen en forma

de un nuevo

Big Bang

provocando el latido de tu ser liberado.

El vestido rojo

Autor: Hassan Hafidi

¡Marchate!

Alejate de mi

no te escondas entre mis versos

abrocha los botones

de aquel vestido rojo

y bórrate de mis fantasías

y ahora

¡cáete de mis acantilados

al vacío!

El mismo que dejaste en mi

cuando te fuiste.

El viejo camino

Autor: Hassan Hafidi

Caminamos sin parar y nos hacemos parte del camino.

Historias de glorias y fracasos sin cesar, y mi agenda no

aguanta más la tinta de una

pluma triste,

que cuenta los susurros del tiempo, enterrando en sus

páginas los naufragos del pasado,

y cavando las tumbas del mañana próximo. Haaay viejo

camino enséñanos ya a caminar.....

La flor del desierto

Hassan Hafidi

Se levanta el viento acariciando mis raíces,

sacudiendo el polvo sobre mi piel

barajando sus partículas.

Una y otra vez.

Haciendo con hayas su vestido de baile y

dándole forma a su transparencia.

Empieza a bailar y girar.

Arrastrando con su inmenso vestido

las semillas.

Borrando las huellas

de las caravanas y letras que pintaron los amantes.

Haciéndolos suyos empujando con hayas los molinos de Cervantes

desenterrando los versos de Granada.

Coloreando las historias que cuentan los viajeros

y los susurros de los marineros sobre sirenas

y auroras más allá del reflejo de tu rostro.

Y empieza a pintar su fantasía sobre las sábanas en forma de infinitas dunas.

Tatuándolas en la eternidad de su lienzo depositando en él las semillas.

Y se dirige al mar enfriando su aliento provocando las olas.

Y vuelve escondiéndose entre las nubes disimulando su locura,

remojando con ellas su obra provocando el nacimiento de la flor del desierto.

La que con su belleza da sentido a aquel inhóspito hogar.

Desembre

Autor: Jesús García Moreno

A trenc d'alba,
després de la nevada
surt el Sol d'un nou dia.
Els colors es despullen
inconscients del seu espai.
La ciutat es desperesa...
La llum, en aquest moment,
transforma l'estructura dels carrers
i l'arquitectura del pensament.
De sobte els ulls s'enlluernen
i, en aquest instant,
un es creu que la vida,
tan sols amb demanar-l'hi,
pot repartir entre les persones
equitatius lots d'esperança.

Diciembre

Autor: Jesús García Moreno

Amanece, tras la nevada
sale el Sol de un nuevo día.
Los colores se desnudan
inconscientes de su espacio.
La ciudad se despereza...
La luz, en ese momento,
transforma la estructura de las calles
y la arquitectura del pensamiento.
De repente los ojos se encandilan
y, en ese instante, uno cree
que la vida, tan solo con pedírselo,
puede repartir entre las personas
equitativos lotes de esperanza.

L'arribada del temps de Nadal

Autor: Jesús García Moreno

Cau el dia...
La nit tot ho cobreix
amb el seu mantell de fosc...
Els bars i les botigues són tancades...
Els vianants han marxat...
Llavors és quan l'aire fred de l'Oest
s'esmuny, xiulant,
pels carrerons de la vila
fent tremolar la llum melangiosa
dels penjolls que anuncien,
una vegada més,
l'arribada del temps de Nadal,
ple de records i absències,
enyorats per una mirada boirosa
darrere els vidres glaçats
d'una fulla de finestra a mig tancar.

Tiempo de Navidad

Autor: Jesús García Moreno

Declina el día,
la noche todo lo cubre
con su manto oscuro.
Las tiendas, los bares ya cerraron...
Los paseantes se han ido marchando...
Ahora es cuando el frío viento del Oeste
se desliza entre gemidos
Por los rincones de la villa,
haciendo temblar
la desorientada luz de los adornos,
que, una vez más, anuncian,
colgados sobre las calles,
la llegada de la Navidad...
La Navidad llena de recuerdos
añorados, tal vez, por una mirada,
turbia de nostalgia,
tras el vaho de los cristales
de una ventana cualquiera.

Un Floc de Neu

Autor: Jesús García Moreno

Les llums del carrer,
els miralls de les botigues i el fred,
en diuen que no.

Això no pot durar.

Has caigut a sobre meu
com la neu cau al desembre.

I tinc por,
quan passegem pels carrers,
que en trepitjant un clot,
es trenqui aquest cos,
fràgil, petit,

que jo he cisellat
a partir d'un somni,
i que encara és viu,
des de la darrera nit.

I tinc por
que, en fer-te un petó
massa fort als llavis,
com un grapat de neu
en les mans te'm desfacis.

... Ara que ha passat el temps,
ho veig clar,

la llum dels teus ulls
m'il·luminava el cor.

Si reies, sortia el sol.
Si parlaves, el teu alè
m'escalfava la pell.

Te'n vas anar, sí,
però...

Deixant-te a sobre meu
l'empremta d'aquells
que mai no s'obliden.

I cada desembre m'ho recorda,
perquè, encara que no en cregueu,
aquell Nadal
vaig estimar un floc de neu.

Un copo de nieve

Autor: Jesús García Moreno

La luz de las calles,
los aparadores adornados y el frío
me dicen que no,
esto no puede durar...
Caíste sobre mí
como la nieve cae en invierno.
Y tengo miedo,
cuando paseamos por la acera,
que al dar un mal paso
se rompa este cuerpo frágil
que yo he moldeado
a partir de un sueño
y que permanece vivo,
desde la pasada noche, todavía.
Y tengo miedo
que, al darte un beso
demasiado fuerte en los labios
como un puñado de nieve
te fundas entre mis manos...

Ahora que el tiempo ha pasado
lo veo claro,

la chispa de tus ojos
me confortaba el corazón.
Cuando reías salía el Sol,
y si hablabas tu aliento
me caldeaba la piel...

Te marchaste, sí,

pero dejándome dentro
la huella indeleble
de aquello que ya
nunca se olvida,
y cada diciembre vuelves a mí,
porque, aunque no me creáis,
aquella navidad amé
un copo de nieve.

L'ENDEMÀ

Autora: Núria Carbonell i Alart

La Maria era menuda, primeta i passava dels 60, tenia els ulls foscos, petits i molt vius. El seu ritme era pausat i la seva figura serena, transmetia molta pau.

La vida no havia estat fàcil per a ella, feia molts anys que va haver de vendre casa seva, per pagar els deutes del seu marit; ell va morir d'una malaltia i sola va criar als seus dos fills. Va marxar del poble a la ciutat, on va trobar una feina que li va permetre començar de nou. Amb molts sacrificis i renúncies va poder tirar endavant la família, mentre passaven els anys i també la seva joventut.

S'acabava de jubilar, pensava que ara que els seus dos fills ja s'havien independitzat, i tenia temps, era el moment de dedicar-se a ella i a gaudir de les coses que més li agradaven, com la natura, els amics, viatjar, pintar, llegir i sobretot pensar i recordar. Hi havia poca llum al menjador, estava sola, asseguda a la butaca, no sabia quant de temps hi portava, estava trista, havia plorat i no podia deixar de pensar que es tornava a trobar davant d'un gran repte a la seva vida. L'havien d'operar, no sabia si se'n sortiria malgrat el tractament de radioteràpia i potser quimioteràpia que li haurien de fer.

Mentre les hores passaven, recordava les paraules de la seva mare, que en moments difícils li deia: - No defalleixis mai per res, tot passa i la voluntat i la creença de què un se'n pot sortir és essencial per trobar el camí que ens porta a la solució; tot és possible si hi creus, els miracles existeixen i necessiten que hi creiem perquè es puguin fer realitat; creu que estàs bé i ho estaràs; creu que és possible i ho serà –.

Es va despertar sobtadament, es trobava d'allò més bé, havia d'anar a la clínica a conèixer el seu primer net, era la mateixa clínica on 7 anys abans l'havien operat, estava contenta, sentia com era de bonica la vida, una de nova començava i no sabia perquè les paraules de la seva mare recorrien el seu pensament com el final del seu somni. Estava feliç i s'adonava que realment els miracles existeixen i tot és possible.

De l'àlbum familiar

Autora: Rosa Ribas

Avui m'agradaria compartir amb tu una imatge del meu àlbum familiar. Una de les fotos que més m'estimo.

Sempre he pensat que he tingut molt bona sort.

La gran sort d'haver conegut la meva besàvia. Es deia Dolores i molts la coneixien al Prat com "Doloras, la de la carn", perquè va ser carnissera. Va quedar vídua molt jove, amb vint-i-pocs anys, i va haver de pujar el seu fill, el meu avi, que tindria dos o tres anys, tota sola. Dolores va ser una dona molt valenta. Sempre.

Els primers records que tinc d'ella, en realitat no són meus del tot, perquè jo era massa petita. Són records que guardo perquè ella mateixa, o algú altre de la família, anys més tard m'explicaren l'escena. I ho van fer tantes vegades i amb tants detalls, que ara la veig al meu cap.

A aquest tipus de memòries, els psicòlegs les anomenen "falsos records". M'és igual. És un dels meus records més apreciats. És una joia, valuosíssima, encara que sigui de bijuteria, perquè el que importa és qui me l'ha regalat i què significa.

Per això dic que és un record "meu".

Què recordo? A la meva besàvia recorrent la casa amb mi en braços. M'assenyala coses i em pregunta: "Quin color és aquest?" Jo responc: "Blavet" o "vermellet" o "groguet". Sempre en diminutius. Així vaig aprendre els colors, en braços de la meva besàvia i en diminutius. I ella estava molt orgullosa d'haver-me ensenyat així tots els colors.

En realitat vaig aprendre molt, moltíssim més. Vaig aprendre que dir les coses bé fa feliç. Tant a la persona que ho diu com a la persona que ho escolta. Com em festejava cada vegada que ho feia bé! Per això ara, a l'escriure, estic en realitat, repetint-ho. Intento dir alguna cosa i miro de dir-ho bé, per a tornar a sentir aquella felicitat i que la persona que em llegeixi o m'escolti senti també aquesta alegria. Així, sense saber-ho, en braços de la meva besàvia, em vaig fer escriptora.

Aquesta és la història que volia compartir avui. És una història petita, però per a mi és molt gran, perquè parla d'una de les persones que més he estimat i que, ara sé, que va deixar plantada la llavor del que soc ara.

A ella la recuerdo cada vegada que veig avis ensenyant paraules als nets. I, si la necessito a la vora, només he de dir les paraules màgiques: vermellet, blavet, groguet...

Hoy me gustaría compartir contigo una imagen de mi álbum familiar. Una de mis fotos más queridas.

Siempre he pensado que he tenido muy buena suerte.

La gran suerte de haber conocido a mi bisabuela. Se llamaba Dolores y muchos la conocían en el Prat como “Doloras, la de la carn”, porque fue carnicera. Enviudó muy joven, con veintipocos años, y tuvo que sacar adelante a su hijo, mi abuelo, que tendría dos o tres años. Sola. Dolores fue una mujer muy valiente. Siempre.

Los primeros recuerdos de ella que tengo, en realidad, no son del todo míos, porque era demasiado pequeña. Son recuerdos que tengo porque ella misma, u otra persona de mi familia, años más tarde me contaban la escena. Y me la contaron tantas veces y con tantos detalles, que ahora la veo en mi cabeza.

A este tipo de memorias los psicólogos las denominan “falsos recuerdos”. Me da lo mismo. Es uno de mis recuerdos más queridos. Es una joya, valiosísima, aunque sea de bisutería, porque lo que importa es quién te la regaló y lo que significa.

Así que puedo decir que es un recuerdo “mío”.

¿Qué recuerdo? Recuerdo que mi bisabuela recorre la casa conmigo en brazos. Me va señalando cosas. “Quin color és aquest?”, me pregunta. Yo respondo: “blavet” o “vermellet” o “groguet”. Siempre en diminutivos. Aprendí así los colores, en brazos de mi bisabuela y en diminutivos. Ella estaba muy orgullosa de haberme enseñado así todos los colores.

En realidad, aprendí mucho, muchísimo más. Aprendí que decir bien las cosas hace feliz. Tanto a la persona que lo dice como a la persona que lo escucha. ¡Cómo me festejaba cada vez que lo decía bien! Ahora al escribir, al hacerme escritora, estoy, en realidad, repitiéndolo. Intento decir algo y decirlo bien para volver a sentir esa felicidad y que la persona que me lea o escuche sienta también esa misma alegría. Así, sin saberlo, en brazos de mi bisabuela, me hice escritora.

Esta es la historia que quería compartir hoy. Es una historia pequeñita, pero para mí muy grande, porque trata de una de las personas a las que más he querido y que, ahora sé que dejó plantado en mí el germen de lo que soy.

A ella la recuerdo cada vez que veo a abuelos enseñando palabras a sus nietos. Y si la necesito, sólo tengo que decir las “palabras mágicas”: vermellet, blavet, groguet...